

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Ž.**, IČO: X., proti žalovanej **K. a.s.**, so sídlom v K., IČO: X., zastúpenej spoločnosťou A., s.r.o., so sídlom v K., **o zaplatenie 1 392,40 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 45 C 113/2009, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 19. mája 2011 sp. zn. 1 Co 122/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II rozsudkom z 28. januára 2010 č.k. 45 C 113/2009-60 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 1 392,40 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne z dlžnej sumy od 25.4.2008 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania v sume 83,45 €, všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že dňa 2.4.2001 uzavrel žalobca ako prenajímateľ s právnym predchodcom žalovanej (Z.) ako nájomcom v zmysle zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov Zmluvu o nájme nebytových priestorov č. X., podľa ktorej žalobca prenechal žalovanej do užívania nebytový priestor nachádzajúci sa v objekte Ú., a to na druhom poschodí miestnosť č. X. s príslušenstvom o výmere X. m². Zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú s účinnosťou od 1.5.2001. Medzi účastníkmi konania bol tak založený občianskoprávny záväzkový vzťah týkajúci sa užívania predmetnej nehnuteľnosti, pričom za obdobie od 1.4.2008 do 30.6.2008 žalovanej vznikol nedoplatok na nájomnom a službách spojených s nájmom vo výške 1 392,40 €, ktorý neuhradila. Nakoľko sa žalovaná s plnením peňažného dlhu dostala do omeškania (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka), súd priznal

žalobcovi aj úroky z omeškania, ktorých výšku ustálil v zmysle § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalovanej rozsudkom z 19. mája 2011 sp. zn. 1 Co 122/2010 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a skonštatoval tiež správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia, na zdôraznenie správnosti ktorého s poukazom na ustanovenia § 120 ods. 1 a 4 O.s.p. dodal, že žalovaná svoje stanovisko k žalobe vyjadrila v odpore proti platobnému rozkazu, z obsahu ktorého vyplýva, že tento nárok žalobcu neuznávala z viacerých, v odpore uvedených dôvodov. Na výzvu prvostupňového súdu právny zástupca žalovanej reagoval podaním doručeným súdu prvého stupňa 26.10.2009, v ktorom uviedol, že žalovaná súhlasí s rozhodnutím vo veci samej bez nariadenia pojednávania na základe dosiaľ predložených listinných dôkazov. V rámci odvolania žalovaná po prvýkrát uviedla, ako novú skutočnosť, že nárok žalobcu zanikol v dôsledku započítania pohľadávky žalovanej vo výške 48 415,36 € oproti pohľadávke žalobcu. Pri posudzovaní danosti podmienok pre zohľadnenie tejto žalovanou novo tvrdenej skutočnosti (až) v odvolacom konaní odvolací súd dospel k záveru, že odvolateľka bola vo veci riadne poučená podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a nejedná sa o situáciu, v ktorej by žalovaná bez svojej viny nemohla označiť alebo predložiť uvedený dôkaz alebo tvrdiť uvedenú skutočnosť do rozhodnutia pred súdom prvého stupňa. V súvislosti s tvrdením zástupcu žalovanej, že za jednostranný prejav smerom k započítaniu zo strany žalovanej je potrebné považovať ňou podané odvolanie, čo zdôvodňoval tým, že právny zástupca žalovanej sa o existencii pohľadávky žalovanej voči žalobcovi dozvedel až v tomto štádiu, odvolací súd mal za to, že sa nejedná o situáciu predpokladanú ustanovením § 205a ods. 1 písm. c/ a d/ O.s.p. vychádzajúc z názoru, že rozhodujúcou skutočnosťou nie je to, kedy sa o právne významnej skutočnosti dozvedel právny zástupca žalovanej, ale moment, kedy sa o takejto skutočnosti dozvedela samotná žalovaná ako účastníčka. Za takejto situácie neboli splnené podmienky na prihliadnutie na žalovanou tvrdenú novú skutočnosť v odvolacom konaní, ani na vykonanie ňou označených dôkazov v tomto štádiu konania. Výrok o trovách odvolacieho konania oprel o ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná, navrhla ho spolu s rozsudkom súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Súčasne navrhla odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia. V dôvodoch

dovolania na podklade podrobného opisu skutkových okolností dovolateľka uviedla, že v podanom odvolaní poukázala na to, že žalobcova v konaní uplatnená pohľadávka vo výške 1 392,40 € zanikla započítaním s pohľadávkou žalovanej, a to v plnej výške 1 392,40 €. V nadväznosti na to odvolaciemu súdu vytkla, že nesprávne vec právne posúdil a nedostatočne zistil skutkový stav, keď konštatoval, že započítanie bola skutočnosť, ktorú bolo možné namietat' v konaní na súde prvého stupňa, teda že táto skutočnosť neobstojí ako odvolací dôvod. Keďže započítací prejav bol žalovanou vykonaný až v podanom odvolaní, išlo o novú skutočnosť, ktorú mal odvolací súd pri rozhodovaní zohľadniť. Pokiaľ odvolací súd nevyhodnotil nové skutočnosti a dôkazy, ktoré by boli rozhodujúce pre rozhodnutie súdu, odňal žalovanej možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) napriek tomu, že žalovaná riadne a včas uplatnila svoje právo a poukázala v súdnom konaní na nové skutočnosti rozhodujúce pre rozhodnutie odvolacieho súdu.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu toto navrhol zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Nakoľko v prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom v jeho výroku prípustnosť dovolania nevyslovil, ani nejde o potvrdzujúci rozsudok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky) je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalovanej z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. Ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O.s.p. vylúčené. Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné, sa dovolací súd zameril predovšetkým na okolnosti, ktoré dovolateľka v dovolaní namietala.

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle tohto ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Zo spisu však nevyplýva, že by súdy v prejednávanej veci v prípade žalovanej nerešpektovali niektoré z týchto práv. Vyššie v odôvodnení tohto uznesenia uvedené tvrdenie dovolateľky, o ktoré opiera prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., nemožno podľa názoru odvolacieho súdu považovať za odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom.

Dovolateľka argumentáciu o existencii procesnej vady konania uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p. nezakladá na tvrdení, že súdy, resp. odvolací súd porušil ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku upravujúce postup súdu v občianskom súdnom konaní alebo že nezachoval zákonom stanovenú procedúru prejednávania veci, znemožnil jej urobiť niektorý

procesný úkon a pod. Podstatou jej dovolacích námietok je, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnej aplikácii a interpretácii zákona. Z určujúceho-obsahového hľadiska (viď § 41 ods. 2 O.s.p.) teda z jej strany nejde o námietku odňatia možnosti konať pred súdom, ale o námietku inú, ktorú dovolateľka uvádza vo väzbe na otázku zákonnosti a vecnej správnosti právnych záverov odvolacieho súdu (jeho právneho posúdenia veci), na ktorých v danom prípade založil svoje rozhodnutie.

Podstatná časť dovolacích námietok žalovanej spočíva v tvrdení, že odvolací súd v danom prípade nesprávne vec právne posúdil a nedostatočne zistil skutkový stav, keď konštatoval, že započítanie bola skutočnosť, ktorú bolo možné namietat' v konaní na súde prvého stupňa, teda že táto skutočnosť neobstojí ako odvolací dôvod. Takýto právny názor odvolacieho súdu je však podľa dovolateľky nesprávny, pretože k započítaniu pohľadávky žalovanej do výšky 1 392,40 € voči pohľadávke žalobcu vo výške 1 392,40 € došlo až doručením odvolania žalovanej žalobcovi. Uplatnením započítania pohľadávky žalovanej proti pohľadávke žalobcu prostredníctvom odvolania tak vznikol nový skutkový a právny stav a doručením odvolania žalovanej žalobcovi zanikli dôvody, na základe ktorých súd prvého stupňa vo veci rozhodoval.

Uvedená časť výhrad dovolateľky voči napadnutému rozhodnutiu sa týka činnosti súdu, v rámci ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Táto činnosť súdu je obsahom právneho posudzovania veci. O nesprávne právne posúdenie veci ide vtedy, ak súd nepoužil náležitý právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Dovolací súd so zreteľom na vyššie uvedené zdôrazňuje, že ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom výslovne do súvislosti iba s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je síce relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); nesprávne právne posúdenie ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti

dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodit' z § 238 O.s.p., nebola preukázaná existencia dovolateľkou namietanej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a neboli zistené (ani tvrdené) iné vady uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov tohto konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobca však návrh na náhradu trov dovolacieho konania nepodal, preto mu táto náhrada priznaná nebola.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. januára 2013

JUDr. Ľubor Š e b o, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková